

STOWARZYSZENIE NOTARIUSZY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Zarząd Główny ul. L. Rydygiera 17 lok. U01; 01-793 Warszawa

tel/fax. 22 827-13-45; 22 827-01-94

KRS - 0000113857 • www.rejent.com.pl • e-mail: snrp@rejent.com.pl

L. dz. 210 / 2016

Warszawa, dnia 11.08.2016 r.

Szanowny Pan

Radosław Domagalski - Łabędzki

Podsekretarz Stanu

w Ministerstwie Rozwoju

W imieniu Zarządu Głównego Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej, w związku z otrzymanym w dniu 12 lipca 2016 roku pismem Ministra Rozwoju nr DDR-VI-0210-5/6/16; NK/148735/16 z dnia 11 lipca 2016r. przesyłamy stanowisko Stowarzyszenia w sprawie **projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności.**

W załączeniu odpis uchwały 74/VIII/2016 r. z dnia 11 sierpnia 2016 roku.

W imieniu Zarządu Głównego

Barbara Babka
Sekretarz Stowarzyszenia

Anna Danko - Roesler
Prezes Stowarzyszenia

Uchwała 74/VIII/2016

Zarządu Głównego Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej,
podjęta drogą obiegową dnia 11 sierpnia 2016 roku,
w sprawie opinii dotyczącej projektu
Ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia
wierzytelności

§1

Zarząd Główny Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej stoi na stanowisku, iż przedstawiony przez Ministerstwo Rozwoju projekt *Ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności* zasługuje na aprobatę i wsparcie środowiska notariuszy ze względów istotnych dla sfery społecznej i gospodarczej. Wprowadzenie proponowanych regulacji wychodzi naprzeciw oczekiwaniom środowisk gospodarczych oraz wpłynie na poprawę sytuacji podmiotów gospodarczych mających znaczne trudności w odzyskiwaniu wierzytelności, zwłaszcza ze względu na istniejące i powiększające się stale obciążenie sądów działalnością orzecniczą, a co za tym idzie wydłużający się czas postępowań sądowych.

Mając powyższe na uwadze Stowarzyszenie przedstawia uwagi do *Ustawy* w następującym zakresie:

1. zmiana projektowanego art. 105b. §1. *Ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku - Prawo o notariacie* (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 164, z późn. zm.) - dalej *Prawo o notariacie* - poprzez nadanie mu brzmienia:

„§1. *Notarialny nakaz zapłaty wydaje się na wniosek sporządzony w formie pisemnej, przesłany pocztą lub złożony osobiście w kancelarii notariusza.*”

W świetle obecnie obowiązujących przepisów dotyczących składania oraz doręczania dokumentów osobiste stawiennictwo wnioskodawcy w kancelarii notarialnej mogłoby być uznane za nadmierne utrudnienie. Mając na uwadze tryb składania wniosków (m. in. w postępowaniach sądowych) uzasadnione jest umożliwienie przesłania wniosku o wydanie notarialnego nakazu zapłaty również pocztą.

Należałoby również rozważyć przygotowanie przez Ministerstwo Sprawiedliwości (we współpracy w organami samorządu notarialnego) stosownego formularza, na którym składany byłby wniosek o wydanie notarialnego nakazu zapłaty, analogicznie do tego typu postępowań sądowych. W załączeniu do niniejszej uchwały przedstawiamy formularz urzędowy pozwu z propozycją zmian dostosowujących go do potrzeb postępowania przed notariuszem.

2. w projektowanych: art. 105b. §2. pkt. 3 *Prawa o notariacie* po słowach „dokładnie określone żądanie” oraz art. 105d §2. pkt. 6 po słowach „treść roszczenia objętego notarialnym nakazem zapłaty” dodać słowa „w tym okresie jakiego ono dotyczy”.

3. art. 105d §4 *Prawa o notariacie*:

Zaproponowane brzmienie §4 wymaga od projektodawcy takiego przygotowania rejestru notarialnych nakazów zapłaty, aby nie zablokować wierzycielowi możliwości dochodzenia przeciwko temu samemu dłużnikowi częściowych roszczeń z tego samego stosunku prawnego, np.: z umów najmu, z umów na dostawę usług telekomunikacyjnych itp., osobno za kolejne miesiące. W celu zapewnienia możliwości dochodzenia wyżej opisanych roszczeń proponujemy wprowadzenie zmian art. 105b. §2. pkt. 3 i art. 105d §2. pkt. 6.

4. dodanie w art. 105d §5. w brzmieniu:

„§5. *Notariusz zamieszcza w rejestrze informację o uchyleniu nakazu zapłaty bądź wniesieniu od niego sprzeciwu.*”

Proponowana treść §5 wynika z tego, iż należałoby dokonać stosownych zmian dotyczących trybu zamieszczania w rejestrze również informacji o uchyleniu nakazu zapłaty i skutecznym wniesieniu od niego sprzeciwu – jako o istotnych zdarzeniach wywołujących skutki prawne.

5. zmiana projektowanego art. 105f. §1. *Prawa o notariacie* poprzez dopisanie między słowami „wniosek” oraz „spełnia” słowa „nie”;

Nie zamieszczenie słowa „nie” jest najprawdopodobniej omyłką pisarską powstałą w toku prac ustawodawczych.

6. zmiana projektowanego art. 105f. §3. *Prawa o notariacie* poprzez nadanie mu brzmienia:

„§3. Z odmowy wydania nakazu zapłaty notariusz sporządza protokół. Do protokołu z odmowy wydania nakazu zapłaty nie stosuje się art. 81a. - 83. Ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku - Prawo o notariacie (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 r., poz. 164, z późn. zm.). O sporządzeniu protokołu notariusz niezwłocznie informuje wnioskodawcę na piśmie, listem poleconym, na adres wskazany we wniosku.”

Wyłączenie zastosowania przepisów *Prawa o notariacie* do odmowy wydania notarialnego nakazu zapłaty uzasadnione jest innymi celami, jakie spełniają obie te konstrukcje (odmowa dokonania czynności notarialnej „innej niż nakaz zapłaty” oraz odmowa wydania nakazu zapłaty). Mając na uwadze wskazane w *Prawie o notariacie* przesłanki odmowy wydania notarialnego nakazu zapłaty (będące w znacznej mierze przesłankami formalnymi) nieuzasadnione jest stosownie postępowania skargowego w trybie *Prawa o notariacie*, zmierzającego do uzyskania orzeczenia sądu, nakazującego wydanie notariuszowi nakazu zapłaty przy nadal istniejących brakach uniemożliwiających wydanie nakazu. Zakładając, że protokół odmawiający wydania notarialnego

nakazu zapłaty będzie i tak wskazywał przyczyny odmowy (a więc i braki wniosku), szybszą drogą uzyskania nakazu zapłaty będzie wystąpienie przez wierzyciela z nowym, poprawnym wnioskiem o wydanie nakazu zapłaty.

7. po projektowanym art. 105f. §3. Prawa o notariacie proponujemy dodanie §4. w brzmieniu:

„§4. Odmowa wydania nakazu zapłaty nie niweczy skutku, o którym mowa w przepisie art. 123. par. 1. pkt 1) Kodeksu cywilnego.”

Proponowany zapis jest analogiczny jak zamieszczony w art. 105i. §2. proponowanych zmian w *Prawie o notariacie*.

8. zmiana projektowanego art. 105g. §2 Prawa o notariacie poprzez nadanie mu brzmienia:

„§2. Doręczenie notarialnego nakazu zapłaty następuje przy odpowiednim zastosowaniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.”

Rozwiązanie zaproponowane przez projektodawcę jest zupełnie odmienne od regulacji zawartej w rozdziale 2 tytułu VI *Kodeksu postępowania cywilnego*. Nie tylko wprowadza obowiązek osobistego (bądź przez uprawnionego pracownika) doręczenia pisma przez notariusza, ale także wprowadza rozwiązanie, w którym doręczenie nakazu zapłaty następuje wyłącznie osobie zobowiązanej do jego wykonania. Rozwiązanie takie będzie generować następujące problemy natury faktycznej i prawnej:

- w praktyce oznaczać będzie nie tylko obowiązek notariusza udania się do miejsca zamieszkania dłużnika z dokumentem (notarialnym nakazem zapłaty), ale także ustalenie, czy osoba przebywająca pod danym adresem jest faktycznie dłużnikiem. Wobec braku jakichkolwiek instrumentów do legitymowania osób postronnych, jest to czynność prawnie i faktycznie niewykonalna. Należy zwrócić uwagę, że wprowadzony obowiązek

skutkuje niemożnością doręczenia nakazu osobie zobowiązanej do jego wykonania. W proponowanych przepisach wyłącza się zastosowanie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o doręczeniach, a zatem nie można skorzystać z instytucji doręczenia zastępczego określonego w art. 138 *Kodeksu postępowania cywilnego*,

- brak odpowiedniego zastosowania przepisów *Kodeksu postępowania cywilnego* odnośnie doręczeń uniemożliwi dochodzenie roszczeń pomiędzy przedsiębiorcami. Obrót gospodarczy rzadko występuje pomiędzy przedsiębiorcami mającymi siedzibę w tej samej (czy nawet sąsiedniej) miejscowości. Realia gospodarcze są takie, że często współpracują ze sobą podmioty mające siedzibę (miejsce zamieszkania) na terenie całego kraju. Trudno sobie wyobrazić sytuację, że wierzyciel mający siedzibę np. w Łodzi przychodzi do notariusza z Łodzi, który sporządza notarialny nakaz zapłaty a następnie doręcza go osobiście dłużnikowi ze Szczecina. O ile czynność taka jest teoretycznie możliwa, o tyle utraci ona ekonomiczny sens z uwagi na koszt dokonania czynności doręczenia nakazu zapłaty poza kancelarią.

Wyżej przytoczone argumenty spowodują, że notarialny nakaz zapłaty będzie mógł być wydany, tylko w wyjątkowych okolicznościach, rzadko występujących w obrocie gospodarczym. Nie spowoduje to więc skutków oczekiwanych przez projektodawcę, gdyż masowe wydawania notarialnych nakazów zapłaty nie będzie możliwe.

9. zmiana projektowanego art. 105h. *Prawa o notariacie* poprzez nadanie mu brzmienia:

„105h. §1. Notariusz uchyli wydany przez siebie nakaz zapłaty, jeżeli doręczenie nakazu osobie zobowiązanej do jego wykonania nie może nastąpić w kraju. Nie dotyczy to przypadku odmowy odbioru nakazu zapłaty.”

§2. Z uchylenia wydanego nakazu zapłaty notariusz sporządza protokół. O sporządzeniu protokołu notariusz niezwłocznie informuje

wnioskodawcę, który ponosi koszty protokołu uchylenia nakazu zapłaty. O sporządzeniu protokołu notariusz czyni wzmiankę na notarialnym nakazie zapłaty. Do protokołu nie stosuje się przepisów art. 92 § 1 pkt 7 i 8 oraz art. 94 §1."

W przypadku zaistnienia wskazanych w ustawie przesłanek uchylenia nakazu zapłaty czynność ta (uchylenie) musi zostać udokumentowana jako konkretna czynność notarialna i musi znaleźć swoje materialne odzwierciedlenie (w postaci dokumentu). Samo ziszczenie się przesłanek uchylenia nakazu zapłaty nie powoduje tego skutku (uchylenia) z mocy prawa, a bez materialnego substratu byłoby również trudne do udowodnienia. Właściwą formą dokumentowania tego typu czynności/zdarzeń jest protokół, sporządzany przez notariusza w trybie art. 104. §3. *Prawa o notariacie*.

Konieczność zamieszczenia zmianki o uchyleniu nakazu zapłaty ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa obrotu – aby wierzyciele nie mogli posługiwać się dokumentem nakazu zapłaty, który został uchylony.

10. zmiana projektowanego art. 105j. §1.. *Prawa o notariacie* poprzez skreślenie punktu 2) i stosowną zmianę numeracji oraz zmianę projektowanego art. 786³ pkt 2 kpc poprzez skreślenie słów: „niewniesienie sprzeciwu albo”.

Zapis dotyczący adnotacji o niewniesieniu sprzeciwu jest zbędny, skoro w kolejnym punkcie jest obowiązek umieszczenia adnotacji o wniesieniu sprzeciwu. Propozycja Stowarzyszenia wynika stąd, że statystyki sądowe wskazują, że w 80 % nakazów zapłaty sprzeciwu nie są wnoszone. Konieczność wracania po miesiącu do dokumentów odnośnie, których nie zaistniało żadne zdarzenie, jest niepotrzebną formalnością, tym bardziej, że intencją jest przyjęcie rozwiązania, że nakaz zapłaty, na którym nie ma adnotacji o wniesieniu sprzeciwu „uprawomocnił się”.

11. zmiana projektowanego art. 105n. Prawa o notariacie poprzez nadanie mu brzmienia:

„art. 105n. Klauzulę wykonalności notarialnemu nakazowi zapłaty nadaje notariusz, który wydał nakaz zapłaty lub zastępujący go inny notariusz, zastępca notarialny lub emerytowany notariusz, na pisemny wniosek osoby uprawnionej z tytułu notarialnego nakazu zapłaty. Koszty nadania klauzuli wykonalności ponosi osoba uprawniona z tytułu notarialnego nakazu zapłaty.”

Brak jest uzasadnienia dla „rozbicia” całej procedury wydawania notarialnego nakazu zapłaty (od złożenia wniosku do uzyskania nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności) na dwóch notariuszy (zastępców notarialnych, emerytowanych notariuszy). Po pierwsze - nadanie klauzuli wykonalności przez tego samego notariusza, który wydał nakaz zapłaty nie będzie stanowiło żadnego zagrożenia dla „bezstronności” oceny wydanego już nakazu zapłaty. Procedura nadania klauzuli wykonalności jest czynnością w pewnym sensie techniczną i weryfikacji w jej trakcie podlega jedynie złożenie lub nie sprzeciwu od notarialnego nakazu zapłaty oraz upływ stosownych terminów. Notariusz (inny), który nadałaby klauzulę wykonalności nie weryfikowałby merytorycznie przedstawionego mu nakazu zapłaty i jego kompetencje w zakresie „kontroli” wydanego nakazu zapłaty byłyby znikome. Podobnie jak ma to miejsce obecnie przy nadawaniu klauzuli wykonalności tego typu orzeczeniom przez sądy.

Po drugie - to w kancelarii notariusza, który wydał notarialny nakaz zapłaty znajdować się będą wszystkie dokumenty niezbędne do nadania klauzuli wykonalności, a ich „przekazanie” do innej kancelarii (celem nadania klauzuli wykonalności) budzić może poważne wątpliwości co do zgodności z prawem. Nie wspominając o tym, że taki „obieg” dokumentów między dwoma kancelariami notarialnymi znacznie wydłuży samą procedurę nadania klauzuli wykonalności.

W przedstawionym przez ustawodawcę uzasadnieniu proponowanych zmian brak jest wskazania, dlaczego przyjęto akurat taką konstrukcję trybu nadawania klauzuli wykonalności - przez innego notariusza niż ten, który wydał notarialny nakaz zapłaty.

Nadanie klauzuli wykonalności, jako odrębna czynność notarialna, będzie wiązało się z koniecznością poniesienia kosztów przez wnioskodawcę, podobnie jak jest to obecnie uregulowane w *Ustawie z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych*.

12. zmiana projektowanego art. 19. ust. 4. pk 2) Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 r., poz. 623) poprzez nadanie mu brzmienia:

„2) osoby zobowiązanej do wykonania notarialnego nakazu zapłaty w razie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez notariusza.”

Zaproponowane brzmienie tego przepisu nakazujące pobranie trzech czwartych części opłaty sądowej od osoby uprawnionej z tytułu notarialnego nakazu zapłaty w razie wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez notariusza, nie koresponduje z dotychczasowym brzmieniem tego przepisu nakazującym pobieranie opłaty sądowej - w przypadku wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym - od pozwanego. Sprzeciw od notarialnego nakazu zapłaty składać będzie, nawiązując do proponowanej przez ustawodawcę terminologii, osoba zobowiązana do wykonania notarialnego nakazu zapłaty (dłużnik/pozwany), a więc to na niej, zgodnie z ogólnymi zasadami uiszczania opłat sądowych, powinny te opłaty ciążyć. Obciążane tymi kosztami osoby uprawnionej z tytułu notarialnego nakazu zapłaty (wierzyciela) stanowiłoby nieuzasadnione utrudnienie w dochodzeniu przez niego wierzytelności.

Uwagi Zarządu Głównego należy przekazać Ministrowi Rozwoju w terminie do dnia 11 sierpnia 2016 roku.

§3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej w pełni podzielna pogląd przedstawiony przez ustawodawcę w uzasadnieniu zmian m. in. *Prawa o notariacie*, iż zmiany te zmierzają do znaczenie szybszego - a więc i bardziej efektywnego - egzekwowania należnych wierzytelności. Mając na uwadze długość postępowań sądowych oraz często zmieniający się w tym czasie stan finansowy ich stron, możliwość uzyskania w znacznie krótszym czasie dokumentu równoważnego w swoich skutkach z orzeczeniem sądu, jest ze wszech miar pożądana. Podkreślić należy, że dodatkową zaletą proponowanych rozwiązań jest stworzenie wierzycielowi możliwości wyboru drogi, na której chce dochodzić swoich roszczeń. Jak wykazują dane, na które powołano się m. in. w uzasadnieniu przesłanego projektu, im szybciej wierzyciel dysponuje dokumentem umożliwiającym mu egzekwowanie swoich należności, tym większa jest szansa na ich uzyskanie w znaczącej części. Zatem znaczne skrócenie oczekiwania na wydanie notarialnego nakazu zapłaty (w porównaniu z analogicznym orzeczeniem sądu) będzie znaczącą korzyścią dla podmiotów.

Przekazanie notariuszom możliwości wydawania nakazów zapłaty pozwoli również na efektywniejsze wykorzystanie dotychczas zajmujących się tymi sprawami orzeczników w sądach.

Nie budzi też wątpliwości, iż przekazanie notariuszom uprawnień do wydawania notarialnych nakazów zapłaty nie narusza art. 175 *Konstytucji*, jako że wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jest zadaniem

z zakresu ochrony prawnej i nie stanowi wymiaru sprawiedliwości. Notariusze nie będą wyposażeni w uprawnienia o charakterze orzeczniczym (z uzasadnienia projektu). Wydawanie nakazów zapłaty przez notariuszy nie pozbawiłoby strony należytej ochrony prawnej, gdyż - podobnie jak jest to obecnie - skuteczne wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty skutkowałoby utratą mocy takiego zakazu i skierowaniem sprawy do rozpoznania przez sąd.

Wydając notarialne nakazy zapłaty notariusze będą dokonywać czynności, które obecnie należą do kompetencji m. in. referendarzy sądowych (nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczym – art. 497¹ §3. *Kodeksu postępowania cywilnego*). Dokonywanie tych czynności nie stanowi sprawowania przez referendarzy wymiaru sprawiedliwości – jest wykonywaniem przez nich działań z zakresu ochrony prawnej. Zatem nie będzie tego (sprawowania wymiaru sprawiedliwości) stanowiło również wydawanie przez notariuszy notarialnych nakazów zapłaty.

Zarówno w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego jak i w doktrynie przyjmuje się, że wymiar sprawiedliwości stanowi działalność państwa polegającą na sądzeniu, czyli wiążącym rozstrzyganiu sporów o prawo, w których przynajmniej jedną ze stron jest jednostka lub inny podmiot podobny (por. wyrok z dnia 01 grudnia 2008 r., sygn. P 54/07, OTK ZU nr 10/A/2008, poz. 171). Przedmiotowy zakres wymiaru sprawiedliwości jest materialnie zdeterminowany przez art. 45. ust. 1. *Konstytucji*, który określa pojęcie „sprawy” rozpatrywanej przez sąd. W doktrynie i orzecznictwie pojęcie sprawy oznacza wszelkie sytuacje, w których pojawia się konieczność rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu w relacji z innymi równorzędnymi podmiotami lub w relacji z władzą publiczną, a jednocześnie natura danych stosunków prawnych wyklucza arbitralność rozstrzygnięcia o sytuacji prawnej podmiotu przez drugą stronę tego stosunku (np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 maja 2000 r., sygn. K 21/99, OTK ZU nr 4/2000 poz. 109 oraz wyrok z dnia 24 października 2007 r., sygn. SK 7/06, OTK ZU nr 9/A/2007, poz. 108).

Sądowy wymiar sprawiedliwości nie oznacza jednak, że wszystkie sprawy i spory dotyczące sytuacji prawnej jednostki muszą być rozstrzygane wyłącznie przez sądy (np. wyrok TK z 08 grudnia 1998 r., sygn. K. 41/97, OTK ZU nr 7/1998 r., poz. 117). Wystarczy, by sądom została zagwarantowana kompetencja do ostatecznej weryfikacji rozstrzygnięcia organu niesądowego. Nie budzi więc wątpliwości, że prawo do sądu jest zachowane na gruncie takich regulacji, które – dopuszczając możliwość uruchomienia postępowania przed sądem powszechnym lub sądem administracyjnym – zapewniają kontrolę sądową rozstrzygnięcia, decyzji czy innego aktu indywidualnego, kształtującego sytuację prawną jednostki lub innego podmiotu podobnego (z uzasadnienia wyroku P 54/07).

Nie ma przeszkód, aby ustawodawca, w ramach przysługującej mu swobody legislacyjnej, powierzył orzekanie w zakresie ochrony prawnej organom, które nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dla zagwarantowania jednostce prawa do sądu konieczne, ale jednocześnie i wystarczające, będzie zapewnienie jej możliwości zaskarżenia takiego rozstrzygnięcia organu niesądowego do sądu powszechnego lub administracyjnego, który w przedmiocie sprawy orzeknie ostatecznie.

W samym uzasadnieniu projektu ustawodawca wskazał, iż *„kompetencje notariuszy nie będą obejmowały rozpoznawania czy rozstrzygania jakichkolwiek sporów dotyczących roszczeń wskazanych w notarialnych nakazach zapłaty.”* W omawianym projekcie drogą właściwą do kwestionowania zasadności wydania notarialnego nakazu zapłaty jest złożenie przez dłużnika sprzeciwu od takiego nakazu, co kieruje przedmiotową sprawę na drogę postępowania sądowego.

Kolejnymi nowelizacjami m. in. *Kodeksu cywilnego* oraz *Kodeksu postępowania cywilnego* rozszerzony został katalog, w których strony są zobowiązane do podjęcia (przynajmniej próby) mediacji przed rozpoznaniem sprawy przez sąd. Z informacji uzyskanych od mediatorów (m. in. działających w ramach Ośrodka Medacyjnego Stowarzyszenia Notariuszy Rzeczypospolitej Polskiej) wynika, iż sprawy spełniające kryteria wystąpienia o wydanie nakazu

zapłaty w postępowaniu upominawczym (dotyczące roszczeń pieniężnych) coraz częściej są przedmiotem mediacji i stanowią one znaczną część postępowań mediacyjnych. Ugoda zawarta w drodze mediacji jest następnie zatwierdzana przez sąd i przez nadanie jej klauzuli wykonalności, staje się tytułem wykonawczym. Skoro, więc same strony mogą w drodze ugody rozstrzygnąć swoje finansowe spory i mediator (nawet będący prawnikiem) nie może im narzucić niczego w przedmiocie sposobu rozwiązania konfliktu, a sąd weryfikuje ugodę jedynie pod kątem jej sprzeczności z prawem lub zasadami współżycia społecznego, tego czy ugoda nie zmierza do obejścia prawa, a także czy jest zrozumiała lub nie zawiera sprzeczności, to nie ma przeszkód, aby sprawy z zakresu postępowania upominawczego były w sposób jasny i niebudzący wątpliwości w drodze nakazów zapłaty przekazać do kompetencji notariuszy.

Notariusze dokonują już czynności, które swoimi skutkami "zrównują" się z orzeczeniami sądów. Oprócz aktów poświadczenia dziedziczenia są to także oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji z trybie art. 777. *Kodeksu postępowania cywilnego*. Taki akt notarialny, po zaopatrzeniu go przez sąd w klauzulę wykonalności, staje się tytułem wykonawczym, a więc uzyskuje wagę prawomocnego wyroku sądowego np. nakazującego zapłatę. Nie ma zatem przeszkód, aby - mające podobny, "zawieszony w swojej skuteczności", charakter - nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczym znalazły się w kompetencji notariuszy, jako organów pierwszej instancji.

W imieniu Zarządu Głównego

Barbara Bąbka
Sekretarz Stowarzyszenia

Anna Dańko – Roesler
Prezes Stowarzyszenia

